

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἐ τοῦ χοροῦ προχθές τῆ ζάλη
 Τί τρελή βραδεία!
 Νοιώθω μέσα μου νά πάλη
 Τὴν καρδιά.

Μοῦ ῥιχνες ἐρωτευμένη
 Βλέμμα τρυφερό
 Σὲ κρατοῦσ' ἀγκαλιασμένη
 Σάν παιδί μικρό.

Ὅστε λέξι δὲν μιλοῦσες
 Κι' ἐβλεπες δειλή·
 Τὸ ἔξερα πῶς μ' ἀγαποῦσες
 Σάν τρελή.

Ὅστε γὼ δὲν σοῦ μιλοῦσα,
 Μὰ καὶ τί να πῶ . . .
 Τὸ ἔξερες ξανθομαλλοῦσα
 Πόσω σ' ἀγαπῶ.

ΣΟΝΝΕΤΟ

Παιδί τρελλό μία φορά, ὅταν στερνὰ ἀπὸ κόπο
 Σὲ ζηλεμένο ἀνέβηκα, ἀπόκρυμνο βουνό,
 Πῶς ἤθελα γι' ἐνθύμησι 'ς τὸν πιὸ ὠραῖο τόπο
 Τὸ ὄνομά μου νάφιναι ἐκεῖ παντοτεινό!

Καὶ τώρα ἀκόμη πειὸ παιδί, πῶς ἤθελα σάν εἶδα
 Τὰ ζηλεμένα κάλλη της, τὴ μάγο της θωριά,
 Τὸ ὄνομά μου νάκρυθα—ὦ, τί γλυκεῖα ἐλπίδα
 Βαθειά, βαθειά 'στὰ στήθη της, στὴν πειὸ κρυφὴ μεριά.

Μὰ ἦταν βουνὸ δίχως δενδρί, βουνὸ δίχως χορτάρι,
 Πέρα ὡς πέρα ἦτανε παντέρημη ξηρά,
 Καὶ τ' ὄνομά μου ἐχάραξα σ' ἓνα ψυχρὸ λιθάρι...

Κι' εἶναι γυναίκα ἀσπλαχνη, δίχως καρδιά, σκληρά,
 Κι' ἀντὶ σὲ στήθη ὀλόθερμα—σ' ἓνα ψυχρὸ λιθάρι
 Τὸ ὄνομά μου ἐχάραξα ἀκόμη μιὰ φορά.

Κ. Δ. ΨΑΡΟΣ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἡ ἀρχαιότες εἶνε ἡ νεότες τοῦ κόσμου.

Βάκων

Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη διὰ τὰ ὑποφῆρη, ὁ ἀνὴρ διὰ τὰ ἔχη ὑποφῆρη.

Ὀκτάβιος Φεγιέ.

Ἡ συμμομιδὴ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν σποράν· διὰ τ' ἀγαπᾶσαι πρέπει
 τ' ἀγαπᾶς· διὰ τὰ εἶσαι εὐτυχῆς πρέπει τὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν εὐτυχίαν
 τῶν ἄλλων.

Κάρολος Μίσιερ

Ὅλοι αἱ θρησκείαι ἔχουν ἓνα σκοπόν· τὰ κάμουν τὸν ἄνθρωπον τὰ
 παραδεχθῆ τὸ πεπρωμένον.

Γκαῦτε.

Δὲν δέχομαι τὴν κυριαρχίαν τῶν γυναικῶν, δέχομαι ὅμως τὴν ἐπίρ-
 ροίαν αὐτῶν.

Ἰούλιος Σίμων.

Ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων εἶνε μέγα μέρος τῆς ἰδικῆς μας χαρᾶς.

Ρενάν.

Αἱ ἀνθρώπινοι ἀλήθειαι, ὅπως οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τόσον μόνον μᾶς
 φωτίζουν ὅσον μᾶς χρειάζεται διὰ τ' ἀκολουθήσωμεν τὴν πεπατημένην ὁδόν.

Γ. Μ. Βαλτούρ.

Οἱ ἄριστοι τῶν ἰατρῶν· ἐργασία καὶ ἐγκράτεια.

Μπονσεζν.

Εἰς τὴν ἀρίστην διοίκησιν πολὺ συντελεῖ ἡ ἀστηρότης, περισσότερον
 ἢ ἀγάπη, ἀλλὰ ὑπὲρ πάντα τ' ἄλλα συντελεστικώτατον εἶνε τὸ διακρίνειν
 ὀξυδερχῶς τὸ δίκαιον καὶ ἀποδέμειν αὐτὸ ἀμερολήπτως.

Γκαῦτε

Ἐὰν θέλῃς τὰ μὴν ἀμαρτήσης, πρέπει τ' ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τὴν θύραν
 τοῦ πειρασμοῦ.

Ρωσικὴ παροιμία.

«Μὴ γίνου ὀχληρὸς πρὸς τὸν πλησίον», εἶνε ἡ ἐνδεκάτη ἐντολὴ τὴν
 ὁποῖαν ὁ Μωϋσῆς ἐλησμόνησε.

Τοὺς λιβελλογραφους γεννῶσιν οἱ ἀγαθῶσαι οἱ κακεντρεχεῖς.

Ἐὰν ἡ ἐπιμοχθος ἐργασία φονεῖν δέκα, ἡ ὀκηρία φονεῖν ἑκατόν.

Πρὸ εὐγενῶν ἔχε ἀνοικτὰ τρία τιτὰ· Τὸ βαλάντιον, τὴν καρδίαν καὶ τὸ
 πρόσωπον.

Αἱ μᾶλλον σεμνόντοφοι τῶν γυναικῶν εἶναι ὅσαι ἔχουν τὰ κρύφουρ κἀνὲν
 μυστικόν.

Ἐὰν θέλῃς τὰ γείνη γνωστὴ ἢ ἀξία σου, ἀναγνώριζε καὶ σὲ τὴν ἀξίαν
 τῶν ἄλλων.

Ἡ φίλεως γυνὴ εἶναι συνάλλαγμα εἰς κυκλοφορίαν, ὅπερ τόσῳ μεγα-
 λειτέραν ἀξίαν ἀποκτῆ, ὅσῳ περισσοτέρας φέρει ὑπογραφας.

Ἡ καρδία μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.

Καὶ ἡ εὐφυνία γηράσκει, ἡ ἀνοησία ὅμως οὐδέποτε.

Πολλοὶ τὴν προδοσίαν ἠγάπησαν, τὸν προδότην ὅμως οὐδεὶς.

